

Kongen. Jeg behøver ikke at skildre Dem den Mangel paa Forstaaelse af Sandheden, der ligger i hele dette Bæsen.

En Beskrivelse af Ministeriet, der gaar i Retning af nærmere at begrunde dets grundlovsbrydende Politikk, er jo aldeles overflødig, jeg er ganske enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein) i, at der utvivlsomt næppe findes to voksne Mænd i Landet, som ere ved deres fulde Fem, der ikke i deres eget stille Sind meget godt vide, hvorledes det i den Henseende forholder sig. Ministeriets Finantspolitik, dets selbtagne Bevillinger, er jo nærmere blevet omtalt, og det meget ærede Medlem fra Middelfart har jo nærmere paavist Ministeriets Fremgangsmaade i denne Sag. Vi have imidlertid ikke nærmere omtalt den Lethed, hvormed Finantsministeren gik ind paa denne Politifinantslov, denne Gendarmerifinantslov med meget Mere, det flyder jo saa overordentlig let fra Statskassen, blot en eller anden Minister har et Duffte, eller blot En eller Anden ide paa Landet reitter et Duffte til Ministeren, saa respekteres det, saa kommer der en Bevilling, en foreløbig Lov, og Pengene gaa ud af Statskassen. Men hvorledes vil det gaa fremtidig? Ministeren staar nu 2½ Maaned før Finantsaarets Udlob, og der er ikke bevilget ham en Dre, ikke een Dre. Der var en Tid, hvor der var Tale om at forelægge Finantsloven først i Landstinget. Det var en ny Fortolkning af § 48: Et Finantslovsforslag, som er forkastet, er særtdigt, det eksisterer ikke mere; de ville altsaa forelægge et nyt Forslag først for Landstinget. Man drøftede nu dette for og imod, men det siges, at man har opgivet det. Derimod skal man have fundet paa, at man paany skulde give sig til at forhandle med de underordnede Myndigheder igjen, om der muligen kunde tillægges Noget eller skjæres Noget bort af Finantsforslaget, og at man saa skulde indskrænke sig til at forhandle Lovforslaget med et privat Udvalg af Landstingets Medlemmer, jeg tænker vel nærmest Thingets Medlemmer af Rigsretten; ja, hvorfor saa ikke Højesteretsmedlemmerne med? Det skulle vi faae at se, at det dog tilsidst bliver den fineste Forhandling om Finantsloven, at man samler Rigsrettens Medlemmer og forhandler med dem om,

hvor Meget man, naar den 1ste April er kommen, kan udgive paa Provisoriet uden at blive dømt derfor af Rigsretten. Ja, jeg vil dog henstille til Ministeriet at benægte, at der er saadanne Forhandlinger i Gang om Finantsloven for det følgende Aar, eller at de blive satte i Gang privat mellem deres Venner i Landstinget, hvis det kan benægtes. Jeg bevidner, at man kan benægte det. Det skulde ikke undre mig, om vi i de Tider, hvori vi leve, egentlig som dertil, at Bevillingsretten saa blev effektueret paa den Maade, at man samlede Rigsrettens Medlemmer til privat Konference og saa søgte at blive enig med dem om det Provisorium, man kunde udstede. Jeg kan med Hensyn til Ministeriets Stilling til Landets Interesse i det Hele og saa nævne, foruden Finantsministerens mærkværdige provisoriske Finantspolitik, hans lige saa mærkværdige Stattepolitik. I hans Toldlovsforslag aabenbarer sig Alt, hvad han veed om den nuværende prekære Tilstand i Landet, et Toldlovsforslag, der skulde hjælpe Fabrikkerne til Toldfrihed for Kul samt Tiendetagerne til muligen at faae noget højere Priser paa deres Tiender. En Gang om nogle Maaneder vil jeg jo faae at se, hvorledes det høie Folkething har behandlet dette Forslag. Forslaget er efter min Mening lige saa kunstigt paa Toldvæsenets og Stattevæsenets Omraade, som Grundlovsforslaget er paa Forfatningens.

Endnu har jeg Øyst til at sige et Par Ord til den høitærede Krigsminister, som jo er her til Stede, om en overordentlig vigtig Sag, Livssagen for Landet, Forsvarsvæsen; han skal jo svare derfor. Jeg har forstaaet det saaledes, at det er en Forsvarsministers fornemste Opgave at faae Hæren til at staa i et saa venligt Forhold til alle Institutioner og til Befolkningen, hvorfra den er udgaaet, som muligt, saaledes at Befolkningen kunde føle, at den var Rjød af dens Rjød og Blod af dens Blod. Ministeren, forekommer det mig, gaar en noget anden Vej, og jeg er ikke sikker paa, at han derved gavner Hærens Interesser, som han skulde varetage. Ministeren tager for det Første Bevillinger uden mindste Lovhjemmel. Jeg tror nu ikke, at saadanne Bevillinger gavne Hærens Stilling, eller at de i det Hele taget ere særdeles styrkende for Forsvaret. Men Ministeren gaar videre end Provisoriet, han gaar ud over dette og